Nadal: 12 de Gener

Text de l'Evangeli (*Jn* 3,22-30): En aquell temps, Jesús se n'anà amb els seus deixebles al territori de Judea. S'hi va estar un cert temps amb ells i batejava. També Joan batejava, a Enon, prop de Salim, on hi havia molta aigua, i la gent hi anava a fer-se batejar. Llavors Joan encara no havia estat tancat a la presó.

Alguns dels deixebles de Joan es van posar a discutir amb un jueu sobre els ritus de purificació. Aleshores anaren a trobar Joan i li digueren: «Rabí, aquell que era amb tu a l'altra banda del Jordà i de qui tu vas donar testimoni, ara bateja i tothom va cap a ell». Joan respongué: «Ningú no pot aconseguir res si no li ho donen des del cel. Vosaltres mateixos sou testimonis del que vaig declarar: 'Jo no sóc pas el Messies, sinó que he estat enviat davant d'ell'. El qui té l'esposa és l'espòs, però l'amic de l'espòs, que és present i l'escolta, té una gran joia quan sent la veu de l'espòs. També jo tinc aquesta joia, i la meva joia és completa. Ell ha de créixer, i jo he de minvar».

«Ell ha de créixer, i jo he de minvar»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui ens sorprenem en veure Jesús i el Baptista batejant com en "paral·lel". Sí, diem "en paral·lel", però... això sols succeeix aparentment, perquè Joan el Baptista remet a Jesús, que és el Messies, el "nou Moisès", el Profeta tan esperat, aquell que ve per a donar-nos Déu. «Què ha portat [Jesús]? La resposta és molt senzilla: Déu. Ha portat Déu» (Benet XVI).

En conseqüència i immediatament Joan esclareix el sentit del baptisme: realment, es tracta d'una purificació, però «es distingeix de les acostumades ablucions religioses» d'aquell temps, i —com afirmà el papa Benet— «ha de ser la consumació concreta d'un canvi que determina d'un mode nou i per a sempre tota la vida». Així, doncs, el baptisme cristià comporta un canvi tan radical com un néixer de nou fins al punt d'esdevenir un nou ésser.

Purificació, certament, però amb vista a despullar-se de l'home vell, morir a un mateix i —per la gràcia— néixer a una nova vida: la vida divina, quelcom que «ningú no pot aconseguir (...) si no li ho donen des

del cel» (Jn 3,28). El Concili II d'Orange ensenyà que «estimar Déu és exclusivament un do de Déu. Ell mateix que, sense ser estimat, estima, ens concedí que l'estiméssim. Vàrem ser estimats quan encara li érem desagradables, per tal que se'ns concedís quelcom amb què agradar-li».

Heus aquí, doncs, la nostra tasca per la santedat: aprofundir en la humilitat amb vista a obrir espai a l'acció de Déu i deixar-li fer. Allò que importa no és sobretot el que jo faci, sinó que Ell actuï en mi: «Ell ha de créixer, i jo he de minvar» (Jn 3,30). I la nostra alegria serà més completa com més desaparegui el propi jo i més present es faci l'Espòs en el nostre cor i en les nostres obres».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Cal que Crist creixi en tu, perquè progressis en el seu coneixement i amor: perquè com més el coneixes i l'estimes, més creix Crist en tu» (Sant Tomàs d'Aquino)

- «Finalment havia arribat un profeta que la vida també l'acreditava com a tal, i s'anunciava de nou l'acció de Déu en la història: Joan bateja amb aigua, però el més Gran —Aquell que batejarà amb l'Esperit Sant i amb el foc— està per arribar» (Benet XVI)

- «El Crist, Fill de Déu fet home, és la paraula única, perfecta i indispensable del Pare. En el Crist el Pare ens ho ha revelat tot, i ja no hi haurà cap més paraula que aquesta» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 65)